

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De sancto vniuersaliq[ue] concilio quinto, & quã ob rem instututum fuerit.
Cap. XXXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGR. HISTORIAE

carbonibus cādentibus consistentem, illæsum ab ignis incendio. Qui cum rogaretur, quo pacto illæsus manserit, mulier, inquit, veste amicta purpurea, crebrò ad me venit, porrexit aquam, qua carbonum flammæ corpus ambientes extinguerem: cibum denique dedit, quoties esuriebam. Quare ad Iustinianum perlata, puerum cum matre lauacro regenerationis tingendos decernit: patrem autem pueri, qui recusavit in numerum Christianorum ascribi, in Sycis cruci suffigendum curavit. Atque ista quidem hoc modo.

Qui magnarum urbium id temporis fuerint episcopi. Cap. XXXVI.

Post Menam, Euty chius ad sedem episcopatus Constantinopolitani ascendit: sedem autem Hierosolymorū obtinet post martyriū Salustius. Cui successit Helias, Hunc Petrus, Petrum autem Macarius secutus est, imperatore nondū ei suffragante. Qui postea sede sua pulsus fuit. Nā ferebatur eum dogmata Origenis tutatum. Cui in eo episcopatu successit Eustochius. Theodosio porrò, vt supra demonstratum est, exturbato, Zoilus, episcopus declaratus fuit Alexandria. Quo mortuo, Apolinarius sedem illam capessit.

De sancto vniuersali q³ concilio quinto, & quā ob rem institutum fuerit. Cap. XXXVII.

Post Euphramiū, sedes Antiochena Dominico cōcredata fuit. Iam verò cum Vigilus antiquæ Romæ, & Menas nouæ primum, deinde Euty chius, Alexandriae autem Apolinarius, & Dominus Antiochiæ episcopatū gefsit, Iustinianus quintum concilium conuocauit, tali causa adductus. Eustochius, vbi illi, qui dogmata Origenis tuebantur, cum in alijs locis, tum maxime in noua laura (sic enim vocabatur) inualescerent, omnem curam ac studium suum eò contulit, vti eos expelleret. Qui ad nouam profectus lauram, omnes inde eiecit, & tanquam communem perniciem omnium longè fugauit. Illi in varia loca dispersi, multos in suam pellexerunt opinionem. Quorum patrociniū suscepit Theodorus cognomine Afsidas, episcopus Cæsareæ, urbis gentis Cappadocum primariæ,

primariæ, qui cum Iustiniano assiduè versabatur, eique fidelis fuit & in primis necessarius. Cû igitur iste animos nobilium palatium incolentiû incendisset contra Eustochiû, remque omni impierate ac scelere plenam affirmaret: Eustochius mittit Constantinopolim Rufum, qui monasterio Theodosij præfuit, & Cononé abbaté Sabæ: qui duo cû ob virtutis suæ præstantiam, tum ob amplitudinem monasteriorum, quibus præerant, facile primas inter monachos solitudinem incolentes obtinuerunt. Eos comitati sunt etiam alij illis dignitate non multò inferiores. Hi potissimum de Origenis dogmatis, de Euagrio & Didymo disceptationem instituerunt. Theodorus autem episcopus Cæsareæ Cappadociæ, istos ab ea disceptatione ad aliam traducere cupiens, causam Theodori episcopi Mopsuestiæ, & Theodoritis, & Ibæ introducit, idque non sine Dei clementissimi prouidentia, qui omnes illas res tam præclare administravit, ad eum sane finem, uti omnis profana & impia doctrina vtrinque reijceretur. Primò igitur quæstione proposita, sit ne mortuis anathema denunciandum an non, Eutychius, qui tum aderat, vir in sacris literis exquisitè eruditus, non tamen in numero illustrium (quippe iam tum munere functus est pro episcopo Amasiæ respondendi) viuente adhuc Menas, cum eos qui in vnum coacti erant non solum non sapere, sed desipere potius, animaduerteret, aperte quæstionem illam nulla egere deliberatione dixit. Nam Iosiam regem non modò sacerdotes, qui dæmones colebant, quibusque vita adhuc suppetebat, trucidauit, sed eorum etiam sepulchra, qui iam pridem mortem obierant, effodi curauit. Hæc ab Eutychio, dicta accommodate omnibus videbantur. Quæ cum Iustinianus intellexisset, Eutychium statim ut mortuus fuit Menas, ad sedem episcopatus Constantinopolitani extulit. Vigilius autem per literas consentit concilio, non tamen interessè voluit. Cum verò Iustinianus à cõcilio iam coacto sciscitaretur, quid de Theodoro, quid de his, quæ Theodoritus contra Cyrillum & duodecim illius de fide capita differuisset, quid deniq; de epistola Ibæ ad Marin Persam scripta ipsis videretur, ubi multæ sententiæ Theodori & Theodoriti perlectæ erant, perspicueque demonstratum iam pridem Theodorum con-
dem-

dem-

EVAGR. HISTORIAE

demnatum fuisse, & eius nomen ex sacris tabulis deletam, & hæreticos post mortem etiam condemnari oportere, nõ Theodoro solum, verum etiam verbis Theodoriti contra duodecim capita Cyrilli & sanam veramque fidem habitis, & epistolæ Ibæ ad Marin Persam scriptæ omnibus, vt dicitur, suffragijs anathema denuntiarent, hæcque proferrent verba. Quoniam à magno Deo & Seruatore nostro Iesu Christo, vt est in Euangelij parabola, dictum est, & cæt. Et paulò post, Condemnamus & anathemati addicimus, non solum alios omnes hæreticos, qui sunt à quatuor sanctis prædictis concilijs, & à sancta catholica ecclesia condemnati, verum etiam Theodorum episcopum, Mopsuestiæ, & impios eius libros, & impia scripta Theodoriti, tum fidem veram, & duodecim sanctissimi Cyrilli de fide capita, tum sanctum concilium Ephesinum primum, impugnatia, & quæcunque ab eodem Theodorito pro defensione Theodori, & Nestorij literis prodita sunt. Præterea anathemate etiam damnamus impiam epistolam, Ibæ ad Marin Persam scriptam.

14. *Arti-
culos fidei
intelligit*

Atque alijs quibusdam interpositis, quatuordecim veræ & synceræ fidei capita exposuerunt. De quibus rebus sic actum accepimus. Postquam autem libelli ab Eulogio, Conone, Cyriaco, & Pancratio monachis contra dogmata Origenis Adamantij, & eos, qui huius impietatem & errorem sequebantur, concilio oblati erant, percunctatur Iustinianus à concilio congregato quid de his statueret: adiungit etiam eodem, libelli vnus exemplar, quin etiam literas Vigilij de eisdem rebus perscriptas. Ex quibus animaduerti potest, quemadmodum elaboratū fuerit ab Origine, vt simplicem apostolicorum dogmatum doctrinam Gentilium & Manichæorum zizanijs referret. Itaque vbi contra Originem & eos qui in eodem cum illo errore versati sunt, clamores editi fuerūt, res relata est ad Iustinianum per epistolam, cuius pars aliqua his verbis continebatur. Qui animum nobilitatis antiquæ participetenes, imperator Christianissime. Et paulò infra. Fugimus igitur, fugimus istam doctrinam. Nam voces eorum, qui sunt ab ecclesia alieni, non agnoscimus, imo verò si quis talis sit, eum, vt furem & latronem vinculis anathematis,

* matis firmè constrictum extra sacra ecclesiæ mœnia eijsi-
 * mus. Ac post, adiungunt ista. Actorum nostrorum vim, ex
 * eorum lectione, facile intelliges. His adiunxere capita,
 * quæ patroni dogmatū Origenis didicerant: quæ nō eorū
 * solum consensum, verum etiam dissensionem, atque adeo
 * multiplicem errorem perspicue declararunt. Quorū quin-
 * tum caput fuit blasphemiarum, quæ ex persona nonnullo-
 * rum monachorum nouum monasteriorum incolentiū pro-
 * ferebantur: quod ita se habet. Theodorus, qui Ascidas
 * dicitur, episcopus Cæsareæ dixit. Si iam apostoli & mar-
 * tyres, qui miracula edunt, in tanto honore sint, quæ tan-
 * dem erit illis restitutio in vltima carnis restitutione,
 * nisi pares & æquales Christo efficiantur. Recenseban-
 * tur porrò ab illis, qui has res studiose admodum college-
 * runt, complures Didimi, Euagrii, Theodori, aliæ blasphe-
 * miæ. Post istud concilium, aliquo temporis inter-
 * uallo interiecto, Euty chius sede episcopatus Constan-
 * tinopolitani expellitur, Ioānes ex Sirime ortus, (est qui-
 * dē Sirimispagus Cynegicæ regionis Antiochiæ finitimæ)
 * in eius locum surrogatur.

*Quòd Iustinianus à recta fidei cultura excidēs, do-
 mini corpus omnis prorsus corruptionis expers
 esse contendebat. Cap. XXXVIII.*

Eodem tempore Iustinianus à recta sanæ doctrinæ via
 auersus, & semitam ingressus, quam nec apostoli, ne-
 que partes vniquam triuerant, in spinas & tribulos de-
 lapsus est, quibus ecclesiam farcire instituens, id quod vo-
 lebat minime est propterea consecutus, quod dominus re-
 giam viam ita firmis munimentis sepserat, vti homicidæ
 in eam, perinde ac si paries eius inclinatus, & maceries
 depulsa fuisset (in qua re expleta est quidem prophetia)
 minime insilirent. Itaque cum Ioannes, qui etiam Cate-
 linus dicebatur, Mortuo Vigilio, antiquæ Romæ, & Ioan-
 nes Sirimenfis nouæ, & Apolinarius Alexandria, & A-
 nastasius post Dominum Antiochiæ, & Macarius, qui ad
 propriā sedē iā restitutus fuit, Hierosolymorū episcopatū
 gubernaret, vbi concilium Origeni, Didymo, & Euagrii
 post